

שיהא עשנה של הקטורת שוהא לבוא בגלל ערימת הקטורת שעל הגחלים —

ויש אומרים: אדרבה מפזרה לקטורת על הגחלים כדי שיהא עשנה ממחרת לבוא. (60*)

וזו — הורקת הקטורת מהכף לתוך חפניו [רא"ל] — היא עבודה קשה שבמקדש!

ומפרשינן תחילה לברייתא, וואחר כך פושטת הגמרא מהברייתא את הספק:

ותמהינן: זו היא עבודה קשה ותו לא איכא במקדש עבודות קשות?!

והא איכא מליקה, שעבודה קשה היא?!

והא איכא נמי קמיצה של מנחת מחבת מרחשת ומאפה תנור שעבודה קשה היא (כמו שנתבאר לעיל מז ב)?!

אלא כך תאמר: זו היא — חפינה שבפנים — עבודה קשה, מן העבודות הקשות שבמקדש.

והשתא מוכחינן: שמע מינה: חופן וחוזר וחופן כמפורש בברייתא זו —

ומסקינן: אכן שמע מינה!

איבעיא להו:

שחט הכהן הגדול את פרו ואחר כך מת הכהן הגדול, מה הוא שיכנס כהן גדול אחר שנתמנה במקומו, בדמו של הפר שכבר נשחט, כלומר: האם צריך לשחוט פר אחר או לא (61)?

מי אמרינן: בזאת יבוא אהרן אל הקודש "בפר" — ואפילו בדמו של פר?

או דילמא: בפר ולא בדמו של פר?

רבי חנינא אמר: "בפר" ולא בדמו של פר; וריש לקיש אמר: "בפר" ואפילו בדמו של פר.

רבי אמי אמר: "בפר" ולא בדמו של פר; רבי יצחק [נפחא] אמר: בפר ואפילו בדמו של פר.

איתיביה רבי אמי לרבי יצחק נפחא הסובר, כי "פר" משמע אפילו פר מת ולפיכך נכנס אפילו בדמו:

הסוגיה לפנינו מתבארת על פי פשוטת משמעות רש"י.

כתיב בפרשת קרבן פסח: דברו אל כל עדת ישראל לאמר, בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות [למשפחה אחת] שה לבית. ואם ימעט הבית מהיות משה

ולא ימות בעשן.

61. כתבו בתוספות ישנים: והוא הדין דמיבעי ליה בשחט ונטמא, אלא מילתא אגב אורחיה קא משמע לן, דחטאת שמתו בעליה דציבור היא ולא למיתה אזלא כדלקמן [נ א]; ועוד, כיון שהראשון חי והקרבן שלו, אינו אלא כשלוחו של ראשון ופר עצמו קרינן ביה, ראה שם.

אצבעותיו ויש אומרים בשיניו, ומערה [ולא: ומעלה] בגודלו [כל הנדפס בינתיים נמחק] לתוך חפניו.

60*. כתב המאירי: ומפזרה על הגחלים שיהא עשנה ממחרת ויתמלא הבית עשן ולא יזונו עיניו מבית קדשי הקדשים, וכשיתמלא הבית עשן יוצא לו; ובגמרא נחלקו לומר, שלא היה מפזרה אלא צוברה כדי שיהא עשנה שוהה